

Behár - Bechoeqotai 5785.

Op de berg - In Mijn Verordeningen.

Torah; Leviticus 25 : 1 - 27 : 34.

Haftarah; Jeremia 16:19-17:14

Brit Chadasha; Matt. 22:1-14; Luc. 4:16-21.

Op de berg Sinaï spreekt de Eeuwige bijna drie hele hoofdstukken lang tot Moshè.

– Behar bevat de verordeningen die het Shmitta-jaar en het Jowél-jaar reguleren

– Bechoeqotai staat vol G'ds beloften en waarschuwingen aan het volk

– **en tot slot volgen korte verhandelingen over het inlossen van een eed en over de giften van het Heiligdom.**

Heersen betekent ook verantwoordelijkheid.

De Parsha Behar begint met het verbod op het inzaaien of oogsten van het land en het snoeien van de wijngaarden tijdens het Shmittah-jaar, het Shabbatjaar.*

Het is de Israëlieten tijdens het rustjaar verboden het nagewas te gebruiken of de druiven binnen te halen van de ongesnoeide wijnranken.

Het is wel toegestaan te eten want het onbewerkte land tijdens het rustjaar produceert.

Dit gebod wordt al genoemd in Ex. 23:10,11, waar dan staat dat wat is blijven liggen en nog aan de bomen hangt ook voor de behoeftigen en de wilde dieren is.

Het land wordt met rust gelaten en Deut. 15:1-3 schrijft voor dat tevens in het zevende jaar alle schulden moeten worden kwijtgescholden.

Echter van een buitenlander mocht men wel een betaling vorderen.

Vaak menen wij dat wij vrijblijvend met de aarde om mogen gaan.

Maar er is ook verantwoordelijkheid; welke voetafdruk laten wij achter?

Ook in onze tijd zien we dat de balans ernstig wordt verstoord; redelijkheid en doorslaan in het extreme maken dat velen meedeinen op gedachten van leiders die vaak zelf buiten schot blijven.

Echter, wij zijn in G'ds schepping de enige wezens die een redelijk en zedelijk vermogen hebben ontvangen om rekenschap van onze daden af te leggen.

Hoe kunnen we zelf iets doen terwijl we min of te meer gevangen zitten in economische en materiële systemen? Onze wereld puilt uit van uitbuiting, zowel in het groot als in het klein.

Als wij iets willen scheppen zullen we G'ds schepping moeten weerspiegelen.

Als 'bondgenoten', als partners van Hem en moeten we bij ons zelf beginnen.

Nu is het bijzondere dat in Gen. 1:26, waar de mens de *heerschappij* krijgt over alle levende zielen, dat het werkwoord verschillend wordt vertaald.

De Naardense Bijbel vertaald het als '*neerdalen – jarad*' en de HSV als '*heersen- radah*'.

*Rabbi David Kimchie, bekend als RaDaK, zegt dat die beide kan.**

“Als de mens het waard is, dat is het heerschappij hebben. Zo niet, dan daalt de mens neer.

*Dan heersen de beesten over hem – of het 'beest' in hem – en deze tweedeling onderstreept ook het karakter van handelen: het is de keuze tussen goed en kwaad.**

Overheersen is met minachting omgaan met de schepping.

Van zes naar zeven komen in de acht.

Een diepere gedachte is, dat we zes dagen ons bezig houden met de ontwikkeling van de aarde, om er iets 'nieuws', beters van te maken, maar ons in de zevende dag te concentreren om de 'één-wording' terug te brengen. Van de Aleph naar de Beeth en van de Beeth terug naar de Aleph. ABBA.

De zesde dag geeft immers opbrengst voor het jaar zelf, voor het zevende en tevens voor het achtste jaar.

De wereld van de zevende dag leeft door datgene wat G'd in de zesde dag voor haar maakte, dát is haar bestaan.

Pas het achtste jaar wordt de aarde opnieuw bewerkt en zo kan de mens zich door de zevende dag tot een nieuwe wereld worden ingevoerd.

Een wereld in een nieuwe 'vorm' verschijnende.

Daar zal weer de eenheid zijn en is de mens vrij van de tweeheid, van de scheiding.

Op een heel bijzondere wijze zien wij deze structuur ook terug komen in de systematiek die de zonen van Ja'akov vertonen.

De zevende zoon is Gad, getalswaarde zeven. (gimmel+daleth)

Zijn naam betekent; *'het geluk is gekomen'*. En als Ja'akov zijn zonen zegent, zegt hij van Gad (Gen.49:19); *'een bende zal hem aanvallen, maar hij zal hen op de hielen zitten.'*

Geografisch bevond de stam Gad zich in Transjordanië, maar als we dieper doordenken beseffen we dat het ook profetisch was; *'het is de aanval van krachten op de zevende dag.'* (Dan.7:25)

Maar het zal uiteindelijk falen want het is de kracht van het zegenen en heiligen door de Eeuwige van deze zevende dag, de Shabbat.

Ook de zegen van Moshè voor Gad (Deut. 33:20,21) houdt dat in:

"Gezegend is hij die ruimte geeft aan Gad."

En Gad is de stam die vooruit trekt om voor de andere stammen het land te veroveren.

De zevende dag bereidt de weg voor, voor al het komende!

Gad heeft zeven zonen (Gen.46:16) en de naam van een stamhoofd is Eljasaf; *'G'd vermeerdert.'*

Vaste tijden en patronen.

Na zeven perioden van zeven jaar, het vijftigste jaar, zal een *jubeljaar* zijn.

Deze naam heeft niets met jubelen te maken.

Het 50ste jaar is een *Jowéljaar*; de 50ste jaardag. Jubileum jaar dus.

Deze dag moest men op de ramshoorn blazen op Grote Verzoendag.

In het Jowéljaar worden slaven – de avodiem, de werknemers vrijgelaten.

Verzoening en vrijlating hebben met elkaar te maken!

Wij bezitten niets hier op aarde, eigenlijk hebben we alles te leen, in beheer. Want de Eeuwige zegt;

"Want het is alles van Mij, want vreemdelingen zijn jullie, die bij Mij te gast zijn." Lev.25:23.

De aarde krijgt rust en na 49 dagen van de Omertelling komt het geschenk van de Torah.

Van Pèsach naar Shavoe'ot; van lichamelijke verlossing naar geestelijke verlossing.

Chronologisch gezien, zo stelt het boek Jubileeën, was de bevrijding van de Hebreërs uit Egypte het 50e Jowéljaar en het decreet waarin de Joden werd toegestaan om uit de ballingschap terug te keren naar eigen land, viel in het 70e Jowéljaar.

G'ds kalender is precies ingedeeld in vaste tijden en patronen. Het zijn Zijn onveranderbare tijden.

Zoals genoemd voorzegde Daniël in 7:25 al dat de tegenstander er alles aan doet om tijden en patronen om te gooien naar eigen vals inzicht.

Uitverkiezing voor weinigen, redding voor allen. (1Joh. 2:2)

Jeshûah eindigde zijn gelijkenis met; *"Want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren."*

Dit heeft m.i. niets te maken met *'verloren gaan'*, maar meer met de schapen en de twee zonen.

Een bleef bij de Vader, de ander ging zijn eigen *'tijden indelen'* en verkwanselde het erfdeel.

De wegloper, de doler moest terug naar de bron, naar huis. ABBA, hij was welkom! (Luk.15)

De oudste was uitverkoren; hij was in dienst van zijn vader en was zijn hele leven al thuis.

"Niemand komt tot de Vader dan door Mij," is waar, maar uitgezonderd hen die al bij de Vader zijn.

Bij Jeshûah de levende Torah, is de stal niet eerder vol als het honderdste schaapje ook binnen is.

Fêdde.

Bronnen; de Studiebijbel. Harvey. J. Fields, 'De schepping van de leefruimte' – * dr. Anco v Molenbroek,

'De Bijbel als schepping' – Friedrich Weinreb en mijn eigen gedachten.

* Shmittah komt van het ww Shamat = vrijlaten, loslaten, laten rusten en shmittah wordt dan vertaald met (tijdelijk) kwijschelden.

* David Kimchi, 1160-1235, was een Joodse rabbijn, filoloog en Bijbel exegeet.